



**УХВАЛА
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „КОМФОРТ-ГРУПП“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих приписів пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо стимулювання інвестиційної діяльності в Україні“

Київ
15 жовтня 2025 року
№ 65-у(І)/2025

Справа № 3-93/2025(192/25)

Перший сенат Конституційного Суду України у складі:

Петришина Олександра Віталійовича – головуючого,
Барабаша Юрія Григоровича,
Гришук Оксани Вікторівни,
Кичуна Віктора Івановича – доповідача,
Олійник Алли Сергіївни,
Совгирі Ольги Володимирівни,
Філюка Петра Тодосьовича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „КОМФОРТ-ГРУПП“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих приписів пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо стимулювання інвестиційної діяльності в Україні“ від 20 вересня 2019 року № 132–ІХ (Відомості Верховної Ради України, 2019 р., № 46, ст. 299).

Заслухавши суддю-доповідача Кичуна В.І. та дослідивши матеріали справи,
Перший сенат Конституційного Суду України

у с т а н о в и в:

1. Товариство з обмеженою відповідальністю „КОМФОРТ-ГРУПП“ (далі – Товариство) звернулося до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статті 7, частинам першій, другій статті 8, частині четвертій статті 13, статті 19, частині першій статті 58, частині першій статті 140, частині першій статті 143 Конституції України (конституційність) окремі приписи пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо стимулювання інвестиційної діяльності в Україні“ від 20 вересня 2019 року № 132–ІХ (далі – Закон), які встановлюють порядок, розміри та обов’язок „сплати пайової участі у 2020 році без укладення відповідного договору з органом місцевого самоврядування“.

Пунктом 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону встановлено, що „протягом 2020 року замовники будівництва на земельній ділянці у населеному пункті перераховують до відповідного місцевого бюджету кошти для створення і розвитку інфраструктури населеного пункту (далі – пайова участь) у такому розмірі та порядку:

1) розмір пайової участі становить (якщо менший розмір не встановлено рішенням органу місцевого самоврядування, чинним на день набрання чинності цим Законом):

для нежитлових будівель та споруд – 4 відсотки загальної кошторисної вартості будівництва об’єкта;

для житлових будинків – 2 відсотки вартості будівництва об’єкта, що розраховується відповідно до основних показників опосередкованої вартості спорудження житла за регіонами України, затверджених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну житлову політику і політику у сфері будівництва, архітектури, містобудування;

2) пайова участь не сплачується у разі будівництва:

об'єктів будь-якого призначення на замовлення державних органів або органів місцевого самоврядування за рахунок коштів державного або місцевих бюджетів;

будівель навчальних закладів, закладів культури, фізичної культури і спорту, медичного і оздоровчого призначення;

будинків житлового фонду соціального призначення та доступного житла; індивідуальних (садибних) житлових будинків, садових, дачних будинків загальною площею до 300 квадратних метрів, господарських споруд, розташованих на відповідних земельних ділянках;

об'єктів комплексної забудови територій, що здійснюється за результатами інвестиційних конкурсів або аукціонів;

об'єктів будівництва за умови спорудження на цій земельній ділянці об'єктів соціальної інфраструктури;

об'єктів, що споруджуються замість тих, що пошкоджені або зруйновані внаслідок надзвичайних ситуацій техногенного або природного характеру;

об'єктів, передбачених Державною цільовою програмою підготовки та проведення в Україні фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу, за рахунок коштів інвесторів;

об'єктів інженерної, транспортної інфраструктури, об'єктів енергетики, зв'язку та дорожнього господарства (крім об'єктів дорожнього сервісу);

об'єктів у межах індустріальних парків на замовлення ініціаторів створення індустріальних парків, керуючих компаній індустріальних парків, учасників індустріальних парків;

об'єктів, які згідно з державним класифікатором будівель та споруд належать до будівель сільськогосподарського призначення, лісництва та рибного господарства;

об'єктів, які згідно з державним класифікатором будівель та споруд належать до будівель промислових;

об'єктів, які згідно з державним класифікатором будівель та споруд належать до силосів для зерна та складських майданчиків (для зберігання сільськогосподарської продукції);

3) замовник будівництва зобов'язаний протягом 10 робочих днів після початку будівництва об'єкта звернутися до відповідного органу місцевого самоврядування із заявою про визначення розміру пайової участі щодо об'єкта будівництва, до якої додаються документи, які підтверджують вартість будівництва об'єкта. Орган місцевого самоврядування протягом 15 робочих днів з дня отримання зазначених документів надає замовнику будівництва розрахунок пайової участі щодо об'єкта будівництва;

4) пайова участь сплачується виключно грошовими коштами до прийняття відповідного об'єкта будівництва в експлуатацію;

5) кошти, отримані як пайова участь, можуть використовуватися виключно для створення і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури відповідного населеного пункту;

6) інформація щодо сплати пайової участі зазначається у декларації про готовність об'єкта до експлуатації або в акті готовності об'єкта до експлуатації“.

Товариство вважає, що припис пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону, який встановлює „порядок та розміри сплати пайової участі у 2020 році без укладення відповідного договору з органом місцевого самоврядування, суперечить основоположним засадам конституційного ладу України та порушує гарантовані Конституцією права особи, передбачені статтями 7, 8, 13, 19 та 58 Конституції України“, а припис пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону, який визначає „обов'язок сплати пайової участі у 2020 році без укладення відповідного договору з органом місцевого самоврядування, порушує конституційно гарантовані права особи як суб'єкта господарювання, а саме: право на рівність усіх суб'єктів права власності перед законом (частина четверта статті 13); право кожного на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом, у чітко визначених умовах (частина перша

статті 42); право знати свої права і обов'язки, тобто принцип правової визначеності (частина перша статті 57); право на рівний і справедливий доступ до ринку без зловживання з боку держави, що забезпечується через захист конкуренції (частина третя статті 42)“.

2. Перший сенат Конституційного Суду України, розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з постановленням неодностайно Першою колегією суддів Першого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 17 вересня 2025 року № 141-1(I)/2025 про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77).

Аналіз конституційної скарги свідчить, що Товариство не обґрунтувало тверджень щодо невідповідності Конституції України (неконституційності) окремих приписів пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою

для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 36, 55, 56, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 54 Регламенту Конституційного Суду України Перший сенат Конституційного Суду України

п о с т а н о в и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „КОМФОРТ-ГРУПІ“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих приписів пункту 2 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо стимулювання інвестиційної діяльності в Україні“ від 20 вересня 2019 року № 132–ІХ на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.



**ПЕРШИЙ СЕНАТ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**